

Είσπραξη

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του 'Ακαδημαϊκού
κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ανέκδοτο γραμμένο για το «Μπουκέτο»

(Συνέχεια και τέλος)

«Έφυγε τρέχοντας, πήρε το πρώτο αυτοκίνητο που ανέβαινε την οδόν Πειραιώς και σε λίγο σταματούσε

στην οδόν Εϋριπίδου, απ' έξω απ' του Σαββίδη. Μπήκε ίσια στο γραφείο του 'Ορέστη. Και ήταν τόσο παραγμένη που μόλις την είδε, κείνος έτρώμαξε:

—Τί συμβαίνει;

—«Έλα μαζί μου και θα σου πω...» Άσε τη δουλειά σου, είν' ανάγκη... Έχω κάτω ταξί.

—Μά τί είνε; ψιθύρισε ο 'Ορέστης χλωμισμένος και ρίχνοντας μιά ματιά στη δοχτυλογράφο που εργαζόταν στο άλλο τραπέζι.

Η διάδοχος της Εύτυχίας ήταν ένα κορίτσι χοντρό, άσχημο, με γυαλιά. Κατάλαβε πως ή αδερφή του 'Ορέστη δεν μπορούσε να μιλήσει μπροστά της και, χωρίς να πη λέξι, βγήκε διακριτικά απ' το γραφείο.

—«Έλα, λοιπόν, να καμαρώσης τη γυναίκα σου! είνε άμέσως ή Κατίνα.

Και με λίγα λόγια του εξιστόρησε τα πράγματα μεγαλοποιημένα.

Ο 'Ορέστης έπιανε το πιστόλι του στην πισινή τσέπη του πανταλονιού του. Μόλις είχε έρθει απ' έξω και δεν είχε προφτάσει να το αφήσει στο συρτάρι του, όπως έκανε απ' ότου είχε πιστόλι.

—Θά τη σκοτώσω, τη θρώμα! είνε όπως τ'όλεγε συχνά αυτόν τον καιρό.

Κ' ή Κατίνα πάλι:

—Δέν θα τη σκοτώσης καθόλου! Δέ θα χαθής έσύ έξ αιτίας μιās χαμένης. Θα την άρπάξης μόνο απ' τα μαλλιά και θα την πετάξης στο δρόμο.

—Αυτό θα το ίδουμε! Έλα, Έλα, πάμε!

«Άρπαξε το καπέλλο του κι' έσχισε σαν τρελλός το μεγάλο γραφείο, όπου εργαζόνταν οί Σαββίδηδες. Άπόρησαν που τον έβλεπαν, πάλι να φεύγη και σε τέτοια κατάσταση. Μά τίποτε δέν τους είνε. Και μόνο ή Κατίνα που τον άκολουθούσε, τους έγνεψε πως ήταν κάτι σπουδαίο και φοβερό.

—Δυστύχημα; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο Χρηστάκης, θγαίνοντας στον διάδρομο.

—Σχεδόν! του άποκρίθηκε ή Κατίνα.

Και κατέβηκαν.

Στο αυτοκίνητο, ο 'Ορέστης δέν έβγαζε μιλιά. Μόνο άφριζε κι' έτρεμε, κατάχλωμος σαν πεθαμένος. Η Κατίνα του ψιθύριζε κατευναστικά. «Όχι να τη σκοτώσης, ούτε καν να τη χτυπήσης. Και να τη θρίση ακόμα της έπεφτε πολύ. Να τη διώξης μόνο, να τη βάλεις άμέσως. Αυτό του επέβαλε ή άξιοπρέπεια, ή τιμή κ' ή φρόνησι...

Κι' έτσι ως που έφθασαν στο σπίτι.

Χωρίς μιλιά, ο 'Ορέστης πήδη. «Άνοιξε την πόρτα με μιιά κλωτσιά κι' έπεσε μέσα σαν μπόμπα.

σε απ' το ταξί πρώτος, πέταξε ένα πενηντάρι της Κατίνας για να πληρώση τον σωφέρ — πως το θυμήθηκε κι' αυτό! — κι' ανέβηκε τη σκάλα με τα τέσσερα.

Η Πολυζώινα άκουσε τα θήματά του κι' έτρεξε στο κεφαλόσκαλο.

—Μέσα είν' ακόμα αυτοί; τη ρώτησε χωρίς να σταματήσει καθόλου.

—«Όχι! ο λεγάμενος έφυγε τώρα δά!

Ο 'Ορέστης σταμάτησε.

—«Έφυγε;... Και δέν τον κρατούσης, καυμένη, να τους τσακώσω και να τους σκοτώσω και τους δύο;...

—Δέν μπόρεσα. Γιατί δέν έφυγε... από καλωσύνη του. Έπρεπε, είνε, να πάη στο συμβολαιογραφείο για κείνο το χτήμα που βρήκε...

Η Κατίνα, που τσακίστηκε κι' αυτή ν' ανεβή, τάκουσε όλα.

—«Όστε χαμένο το παιχνίδι;

—Όχι, καθόλου.

Τί τον ένοιαζε τον 'Ορέστη, αν δέν θάβρισκε στην κάμαρα και το Νάσο. Φτάνει που τάξερε πειά όλα και που θάβρισκε εκεί την άμοιρη Εύτυχία...

«Άνοιξε την πόρτα με μιιά κλωτσιά κι' έπεσε μέσα σαν μπόμπα.

Εκείνη είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι, είχε βγάλει την καμιζόλα και, με τίς πυτζάμες μόνο, όρθή, κυτταζόταν στον καθρέφτη.

Τρώμαξε άκούγοντας τον κρότο και κατατρόμαξε, όταν γυρίζοντας είδε ένα τόσο άλλοιωμένο 'Ορέστη.

—«Α! έκαμε τί είνε;

«Ένόμισε πως έρχόταν να της άναγγείλη ένα δυστύχημα, μιιά συμφορά.

Χωρίς πολλά, την άρπαξε απ' τα μαλλιά και την έφερε βόλτα.

— Τώρα έσύ θα τους μπάξης και στην κάμαρά σου, όταν εισαι στο κρεβάτι γυμνή; έ;

—Ποιούς;...

—Ποιούς; Έσύ ξέρεις! Ποιός ήταν έδω μέσα τώρα δά; Έχει γούστο και να σηκώθηκες έτσι, όπως εισαι, για να τον ξεβγάλής!

—Για το Νάσο λές; Καλέ, άσε με!

—Νά σ' αφήσω, ή να σου στρίψω το λαρύγγι! Ξετίπωτη! άτιμη!

«Άρχισε να τη χτυπά. Μά ή Εύτυχία αντίτάχθηκε πιο δυνατά κι' από την άλλη φορά που τη χτύπησε για το ντύσιμο. Το άδικο φόρτωμα την έκαμε ν' άγαναχτήσει, κ' ή άγανάχτησις της έδωσε δύναμη υπεράνθρωπη. Τινάχτηκε τον έσπρωξε, άπαλλάχθηκε από τα χέρια του, στάθηκε με την πλάτη στον τοίχο και, προβάλλοντας τα μπράτσα σαν άσπίδα, του φώναξε:

—Μή μ' άγγίξης! Φτάνει πειά! Δέν υποφέρω αυτόν τον τρόπο. Άν με ξαναχτυπήσης, φεύγω στη στιγμή!

Περίεργο! Την ώρα αυτή, σαν να λύθηκαν κάποια μάγια, άίσθανθηκε πως τον χλωμό αυτόν άνθρωπο δέν τον άγαπούσε πειά

— τον μισούσε.

Εκείνος σάστισε.

—Και που θα πιάς; της είνε μή

τολμώντας να την πλησιάσει. Στο Νάσο; Αυτός τώρα θα φύγει για το χτήμα.

—Με τα σωστά σου μου λές τώρα για το Νάσο; φώναξε η Εύτυχια. Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος! Η μαμά μου τον έφερε. Έγώ δεν ήθελα να τον δεχθώ, αφού ήμουν ακόμα στο κρεβάτι.

Κατάπληξις. Η Πολυζώαινα, που άκουγε απ' το διάδρομο, μπήκε μέσα κ' είπε:

—Ψέματα! Αυτή τον φώναξε μέσα! Ίσα-Ίσα που εγώ της είπα πώς δεν ήταν σωστό, κι' έπρεπε πρώτα να σηκωθεί και να ντυθεί.

Να τώρα, ξοπίσω απ' τη μητέρα της κ' η Κατίνα.

—Καλέ, τί λέει αυτή; είπε. Η μαμά θα της έμπαζε τον ξένον άνθρωπο; Αυτό δεν θα τόκανε ούτε η Μουρίκαινα! Όρίστε εκεί που θα μάς πη τώρα πώς της κάναμε και πλάτες! Θα φύγει; Και πώς φεύγει! Ο Νάσος εδώ είν' ακόμα!

Διά μιās η Εύτυχια κατάλαβε. Τά κατάλαβε όλα. Αυτές ή λάμιες, αυτές ή μέγαιρες, της έστησαν μιὰ παγίδα, όπου έπεσε σά στραθή. Έκαμαν το Νάσο να μπή στην κάμαρά της κ' ύστερα είδοποίησαν τον Όρέστη να τρέξει και να τους τσακώσει. Μ' αυτό τον τρόπο σκέφθηκαν να τη χωρίσουν, αφού είδαν πώς οι άλλοι δεν έκαναν τίποτα.

Τόσο το καλύτερο! Θάταν βέβαια πολύ δυστυχισμένη αν αγαπούσε ακόμα τον Όρέστη, αλλά τη στιγμή που ο χλωμός άνθρωπος της είνε πειά μισητός — τόσο το καλύτερο!

—Έχετε δίκιο! αποκρίθηκε σαρκαστικά. Έγώ είμαι ψεύτρα και άτιμη! Έγώ φώναξα δώ μέσα το Νάσο. Ενόμισα πώς θα μ' αποσκεπάζατε πάλι, όπως τό κάνατε ως τώρα, που τον κρατούσα δυο ώρες και λέγατε του Όρέστη πώς δεν κάθησε ούτε πέντε λεπτά. Μά τώρα, φαίνεται, αλλάξατε τακτική. Γιατί...

Ο Όρέστης την έκοψε παράφορα:

—Άτιμη! Έχεις και το θράσος να τ' όμολογήσεις;...

Και τράβηξε το πιστόλι.

Μά η δυο γυναίκες έπεσαν απάνω του και του σήκωσαν ψηλά τ' όπλισμένο χέρι φωνάζοντας μαζί κ' η δυο:

—Αυτή τη χαμένη θα σκοτώσεις;... Γι' αυτήν την έλεεινή θα χαθής εσύ;... "Ασ' τη, ασ' τη να πάη στο διάβολο!... Δεν την άκουσες; Θα φύγει!...

Στο μεταξύ, η Εύτυχια, περίτρομη, πρόφθασε να γλυστρήσει έξω και να κλειδωθεί στη σάλα.

Η δυο γυναίκες εξακολούθησαν να συγκρατούν τον Όρέστη και να προσπαθούν να τον πείσουν πώς τό μόνο που είχε να κάνει, ήταν να την αφήσει «να πάη στο διάβολο». Πείστηκε ο ζηλιάρης; Μετάνοιωσε για την παραφορά του; Σκέφθηκε να ήσυχάσει τώρα και να καλοπιάσει ύστερα την Εύτυχια, που την αγαπούσε ακόμα, για να μην του φύγει; Ποιός ξέρει! Τό βέβαιο είνε πώς εξακολούθησε ακόμα λίγο να βρίζη και να φουβερίζη τη «χαμένη», μά σιγά-σιγά έπεφτε, χαμήλωνε τη φωνή, ώσότου σπάσε. Κι' επί τέλους έφυγε λέγοντας:

—Καλά!... "Ασ' τη!... Ξέρω εγώ τί θα κάμω!...

Η Εύτυχια άκουσε την πόρτα και, σκύβοντας από τό παράθυρο, τον είδε να φεύγει. Τότε μόνο γύρισε στην κάμαρά της — η δυο εκείνες είχαν γίνει άφαντες — κι' άρχισε να ντύνεται βιαστικά.

Έρριξε στο τσαντάκι της κάτι πραγματάκια δικά της — στολίδια, θυμητικά, ένα μικροσκοπικό εικόνισμα της Παναγίας — φόρεσε τό καπέλλο της και, χωρίς να ιδη κανένα, χωρίς να πη λέξι, κατέβηκε τη σκάλα και ξεπόρτισε.

Σε λίγα λεπτά ένα ταξι την άφηνε στο πατρικό της σπίτι.

Εκείνη την ώρα — πλησίαζε μεσημέρι — μόνο η μητέρα της ήταν εκεί. Ο Μουρίκος δεν είχε γυρίσει ακόμα και τά κορίτσια έλειπαν σά μαγαζιά.

Η Μουρίκαινα σάστισε βλέποντας μπροστά της την Εύτυχια σέ τέτοια χάλια.

—Τί είνε, καλέ; Τί έπαθες;...

—Ως εδώ ήταν, μητέρα! Ο ώραϊος μου γάμος τελείωσε. Ο άντρας μου μ' έπιασε... τον άπατώ και χωρίζουμε.

Η κακομοίρα η μητέρα τό πίστεψε:

—Εσύ;! Εσύ, Εύτυχια, τέτοιο πράγμα; Θα τρελλαθώ!...

Η Εύτυχια πικρογέλασε.

—Μην τρελλαθής! Έτσι του είπαν η πεθερά μου κ' η κουνιάδα μου. Κι' ο ζηλιάρης τό πίστεψε, μ' έσπασε στο ξύλο — μ' έδερνε δά καθεμέρα — και τράβηξε πιστόλι να με σκοτώσι. Γι' αυτό, είπα, «φτάνει!» Κι' έφυγα.

Πριν άπαντήση σ' αυτά η Μουρίκαινα, κατέβηκε τη σκάλα κι' άμπάρωσε καλά την έξωπορτα.

Κατετρόμαξε, όταν είδε έναν τόσο αλλοιωμένο Όρέστη.

μα του ζηλιάρη της...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

—Άντρέα, τό διαζύγιό μου τελείωσε, τώρα είμαι ελεύθερη.

—Τό ξέρω, Εύτυχια.

—Μ' αγαπās ακόμα, Άντρέα;...

—Ναί.

—Κ' εγώ. Τώρα καταλαβαίνω πώς έσένα μόνο είν' αγαπήσει αληθινά. Παντρευόμαστε, Άντρέα;

—Καυμένη... Δέ θα θελήση πάλι ο πατέρας σου. Άλήθεια μου αύξησαν τον μισθό, τώρα παίρνω τρεις χιλιάδες, μά ο πατέρας σου θα τις βρη πάλι λίγες.

—Δέν θ' άκούσω πειά τον πατέρα μου,

Άντρέα, ούτε κανέναν άλλον. Τώρα, ξέρεις, εργάζομαι πάλι κι' εγώ. Έχω χίλιες τρακόσιες τό μήνα. Αν θελήσης να παντρευτούμε, δέν θ' αφήσω τη θέσι μου. Θα εργαζόμαστε κ' οι δυο και θα ζούμε. Φτωχικά; Φτωχικά!

Δέν θέλω πειά πλούτη, Άντρέα! Τά είδα πειά τά πλούτη του κακού ανθρώπου. Μόνο στην αγάπη και στην καλωσύνη μπορεί να στηριχθί μιὰ εύτυχια. Όταν λείπουν αυτά,

Άντρέα, τάλλα είνε θάρη περιττά. Δέν έβασανίσθηκα, δέν έμαρτύρησα άδικα ένα όλάκερο χρόνο. Πρώτο, τιμωρήθηκα για τη ματαιοδοξία μου. Κι' έπειτα έμαθα τον κόσμο.

Γι' αυτό δέν άκούω τώρα κανένα. Μόνο τον έαυτό μου. Λοιπόν, παντρευόμαστε, Άντρέα;

—Ναί!

Τό πρώτο που έκαμαν η Πολυζώαινα κ' η Κατίνα, όταν είδαν την ύψη της γά φύγη, ήταν να μαζέψουν γρήγορα-γρήγορα τά πράγματά της — τά «ρημάδια» της — να γεμίσουν δυο μπαούλα και να της τά στείλουν. Έτσι, όταν κατά τη μιὰ γύρισε απ' τό γραφείο, ο Όρέστης βρέθηκε «πρό τετελεσμένου». Έννοείται πώς έγινε πάλι έξω φρενών. Ου βέριζε όχι πειά να σκοτώσι την Εύτυχια, παρά να σκοτωθί ο ίδιος αν δέν τον άφηναν να τη «συχωρέση» — για ποιό της άμαρτημα; — και να την ξαναπάρη. Μά η μητέρα του, ο πατέρας του, η άδερφή του, ο γαμπρός του, όλοι, αντιτάχθηκαν αυτή τη φορά με τά όλα τους.

—Και να σκοτωθώ;

—Και να σκοτωθής!

Τό έλεγαν χωρίς κανένα φόβο. Γιατί, καλοί ψυχολόγοι, ήξεραν πώς η «μεγάλη τρέλλα» του Όρέστη του είχε περάσει. Δεν ήταν όπως τότε που την αγαπούσε από μακριά. Τώρα την είχε γνωναίκα του ένα χρόνο. Κι' αν την αγαπούσε ακόμα λίγο, κι' αν δέν την είχε βαρεθί, μπορούσε άκόμα να ζήση και χωρίς αυτήν, αφού του τό επέβαλλε η τιμή του.

Και σέ λίγες ημέρες τό διαζύγιο άρχισε.

Ο Νάσος είχε φύγει για τό χτήμα χωρίς να ξαναϊδή την Εύτυχια, μά και χωρίς να μάθη πώς χωρίζε τον άντρα της έξ αίτίας του. Οι Πολυζώηδες, ξέροντας καλά πόσο ήταν άθως, δέν του είπαν τίποτε. Κι' έφυγε με την ιδέα πώς η δύστυχη εκείνη θα βαρεθί πειά τό κακομειαχέρι-

